

Sygnatura akt II C 721/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

Przewodnicząca: Sędzia S.O. Dorota Liczberska – Dębska

Protokolant: Agnieszka Jabłońska

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa O. H. i A. G. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwot po 100.000 zł

1. zasądza od (...) S.A. w W. :

a) na rzecz O. H. kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.785,70 zł (dwa tysiące siedemset osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;

b) na rzecz A. G. (1) kwotę 60.000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od 8 września 2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3.730,20 zł (trzy tysiące siedemset trzydzieści złotych dwadzieścia groszy) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;

1. oddala powództwa w pozostałej części;

2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz O. H. kwotę 201,59 zł (dwieście jeden złotych pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej w dniu 4 września 2015 roku.

Sygn. akt II C 721/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 lutego 2014 roku powodowie O. H., A. G. (1), M. M. i D. G. wnieśli o zasądzenie zadośćuczynienia, a O. H. i A. G. (1) również odszkodowania za znaczne pogorszenie sytuacji życiowej, w związku ze śmiercią G. G.:

- O. H. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania z powodu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej, wraz z ustawowymi odsetkami od obu kwot od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty;
- A. G. (1) wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 20.000 zł tytułem odszkodowania z powodu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej, wraz z ustawowymi odsetkami od obu kwot od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty;
- M. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 25.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty;

- D. G. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) S.A. w W. kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2012 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazano, iż G. G., obywatelka Ukrainy, była żoną O. H., matką A. G. (1), siostrą D. G. i krewną M. M.. Powodowie byli zżyłą, kochającą się rodziną. W ich domu panowała przyjazna atmosfera. Na G. G. spoczywał główny ciężar utrzymania rodziny.

G. G. zginęła w wypadku komunikacyjnym który miał miejsce 30 lipca 2012 roku w B., na terenie Polski. W związku z jej śmiercią, pozwany przyznał już O. H., A. G. (1) i D. G. pewne kwoty tytułem zadośćuczynienia a O. H. i A. G. (1) także tytułem odszkodowania za znaczne pogorszenie się ich sytuacji życiowej. W ocenie powodów kwoty te nie wyczerpały jednak ich roszczeń i w niniejszym postępowaniu powodowie, na podstawie art. 446 § 3 i 4 k.c. dochodzą dalszego zadośćuczynienia i odszkodowania.

(pozew – k. 2-9)

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 czerwca 2014 roku pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany podniósł, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił już powodom zadośćuczynienia i odszkodowania z tytułu znacznego pogorszenia sytuacji życiowej w wysokości, która w jego ocenie wyczerpała ich roszczenia.

(odpowiedź na pozew – k. 47-48)

Sprawy M. M. oraz D. G. zostały wyłączone i przekazane zgodnie z właściwością rzeczową do rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 30 lipca 2012 roku w miejscowości B. doszło do wypadku komunikacyjnego. Kierujący samochodem osobowym marki F. (...) nie zatrzymał się przed przejazdem kolejowym i doprowadził do zderzenia z nadjeżdżającym pociągiem. W wyniku wypadku śmierć poniosła podróżująca pojazdem obywatelka Ukrainy G. G..

(bezsporne, ponadto kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu G. G. – k. 21)

W dacie zdarzenia ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych kierującemu pojazdem marki F. (...) udzielało pozwane (...) S.A. w W..

(bezsporne)

G. G. urodziła się (...). W chwili śmierci miała 28 lat. Poszkodowana była dobrą żoną i matką. Wraz z powodami tworzyła szczęśliwą, kochającą się rodzinę. Zmarła dbała o gospodarstwo domowe, zajmowała się wychowaniem córki, troszczyła się o jej zdrowie i harmonijny rozwój. G. G. odgrywała wiodącą rolę w rodzinie, podejmowała bieżące decyzje, zajmowała się bytem, płaciła rachunki. Nie miała stałej pracy jednak od 2009 roku regularnie przyjeżdżała do Polski na prace sezonowe. Otrzymywała wizy długoterminowe, które uprawniały ją do pobytu i pracy w Polsce, we wskazanych w nich okresach, przez łączny czas 180 dni. W ramach wskazanych zezwoleń, G. G. odbyła w sumie 4 pobyty w Polsce. Dochód z tych prac, w wysokości ok. 600-650 dolarów miesięcznie, stanowił istotne źródło utrzymania zmarłej oraz jej rodziny. Również powód podejmował zarobkowe wyjazdy za granicę. Ponadto G. G. otrzymywała zasiłek na dziecko w wysokości ok. 300 hrywien miesięcznie. Bieżące wydatki rodziny zaspokajane były z ogólnego budżetu domowego.

(informacja na temat udzielonych G. G. wiz długoterminowych - k. 62-63, przesłuchanie powoda O. H. – k. 144-145, zeznania świadka O. C. – k. 145-146, zeznania świadka W. Ł. – k. 146-147)

O. H. był mężem zmarłej G. G.. Do czasu śmierci żony zamieszkiwał wraz z nią i małoletnią córką A. G. (1), obecnie zamieszkuje wraz ze swoimi rodzicami i pełni służbę wojskową w D.. Powód był silnie związany z żoną, tworzyli zgodne, szczęśliwe małżeństwo. Nie było między nimi konfliktów. Razem wychowywali córkę. Po śmierci G. G. powód przez długi czas był w szoku i rozpacz. Nie mógł uwierzyć, iż jego żona naprawdę zginęła. Bardzo za nią tęsknił, dopiero po pewnym czasie zrozumiał, że żona już nie wróci i kontynuował poprzedni sposób życia. W związku ze śmiercią G. G. powód nie korzystał z pomocy psychologicznej ani psychiatrycznej.

(przesłuchanie powoda O. H. – k. 144-145, zeznania świadka O. C. – k. 145-146, zeznania świadka W. Ł. – k. 146-147)

A. G. (1) jest córką zmarłej G. G., ma obecnie 12 lat. Na wiadomość o śmierci matki A. G. (1) zareagowała bardzo źle, był to dla niej wielki stres i trauma. Małoletnia nie mogła uwierzyć, że jej matka zginęła. Bardzo płakała za mamą i cierpiała. Potrzebne było dużo czasu i wysiłku najbliższych, zwłaszcza ciotki, aby dziewczynka wróciła do normalnego funkcjonowania. Od śmierci matki małoletnia pozostaje pod opieką ciotki M. M., która dba o jej wychowanie oraz o to, żeby jej podopieczna miała pełne zabezpieczenie materialne. A. G. (1) funkcjonuje obecnie normalnie, nie sprawia problemów wychowawczych, nie ma kłopotów z nauką. Powódka uczy się w szkole średniej, uczęszcza na różne kółka, chodzi na zajęcia plastyczne. Ma prawidłowe relacje z rówieśnikami, jest lubiana, ma przyjaciół. Po śmierci matki nie korzystała z pomocy psychologicznej ani psychiatrycznej.

(przesłuchanie powoda O. H. – k. 144-145, zeznania świadka O. C. – k. 145-146, zeznania świadka W. Ł. – k. 146-147, zeznania świadka M. M. – k. 124, kserokopia zarządzenia – k. 22)

W dniu 8 sierpnia 2012 roku powodowie zgłosili szkodę pozwanemu. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił mężowi poszkodowanej O. H. kwotę 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 20.000 zł tytułem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej po śmierci żony, zaś córce poszkodowanej A. G. (1) kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 30.000 zł tytułem znacznego pogorszenia sytuacji życiowej spowodowanej śmiercią matki.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wiarygodnych dowodów z przesłuchania powoda oraz zeznań świadków, a także w oparciu o znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, których rzetelność i wiarygodność nie budziły zastrzeżeń.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie częściowo.

Sprawca wypadku komunikacyjnego odpowiada względem poszkodowanego na podstawie art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. W niniejszej sprawie zasada odpowiedzialności pozwanego wynika natomiast z przejęcia przez stronę pozwaną ciężaru odpowiedzialności za skutki cywilnoprawne wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego śmierć poniosła G. G. – żona powoda i matka powódki, w związku z zawartą umową ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego i na podstawie przepisów art. 822 k.c. oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (Dz.U. z 2000 roku, Nr 26, poz. 310 ze zm.). Odpowiedzialność ubezpieczyciela wynikająca z udzielanej przez niego ochrony ubezpieczeniowej w zakresie OC ma akcesoryjny charakter. Akcesoryjność, o której mowa sprawia, że ubezpieczyciel odpowiada wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony sprawca.

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 30 lipca 2012 roku. Przedmiotem sporu była jedynie wysokość dochodzonych przez powodów roszczeń.

Podstawą materialnoprawną roszczenia powodów o zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę w związku ze śmiercią G. G. jest przepis art. 446 § 4 k.c. zgodnie z którym Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego

odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, o którym mowa w art. 446 § 4 k.c. jest roszczeniem majątkowym zmierzającym do zniwelowania szkody niemajątkowej (krzywdy) w postaci cierpienia, osamotnienia, wstrząsu i dalszych negatywnych psychicznych, moralnych i emocjonalnych skutków związanych z utratą osoby bliskiej. W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nigdzie nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania. Każde żądanie zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 446 § 4 k.c. podlega ocenie w okolicznościach konkretnej sprawy i musi uwzględniać nie tylko jego funkcję kompensacyjną, ale także przeciętną stopę życiową społeczeństwa. Wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową nie da się tak skrupulatnie określić, jak przy wynagradzaniu szkody majątkowej. Określając wysokość tego zadośćuczynienia należy wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, na które mają przede wszystkim wpływ: dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego z zmarłym, wreszcie wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia. Relewantne są również takie okoliczności jak rola w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą i stopień w jakim pokrzywdzony będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości a także zdolność jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego. Co istotne, funkcją zadośćuczynienia przewidzianego w przepisie art. 446 § 4 k.c. jest kompensata krzywdy doznanej na skutek śmierci bliskiej osoby, która polegać ma nie tylko na złagodzeniu jej cierpień, ale również na ułatwieniu osobie poszkodowanej odnalezienie się w rzeczywistości zmienionej przez śmierć osoby najbliższej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2014 roku w sprawie IV CSK 374/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 marca 2013 roku w sprawie I ACa 1248/2012).

Nie ulega wątpliwości, iż zmarła G. G., jako żona O. H. i matka A. G. (1), była dla powodów osobą najbliższą. W ocenie Sądu wskutek śmierci bezpośrednio poszkodowanej powodowie ponieśli ogromną stratę. Na rozmiar doznanej przez nich krzywdy wpływają cechy więzi łączącej powodów ze zmarłą, a w szczególności intensywność tych relacji. Krzywda powodów jest tym bardziej dotkliwa, iż wystąpiła nagle i nieoczekiwanie. G. G. w chwili śmierci miała zaledwie 28 lat, mąż i córka powinni zatem móc cieszyć się jej obecnością, miłością, wsparciem i opieką jeszcze przez długie lata.

Powód w młodym wieku został wdowcem, długo nie mógł się pogodzić ze śmiercią żony. Był w wielkim szoku i rozpacz. Odejście żony zakończyło jego szczęśliwe, zgodne małżeństwo i przerwało istniejącą między nimi więź emocjonalną. Krzywda wywołana śmiercią współmałżonka jest jedną z najbardziej dotkliwych i najmocniej odczuwalnych z uwagi na rodzaj i siłę więzów rodzinnych, a poczucie krzywdy, wynikające z osobistego żalu, bólu, osamotnienia, cierpienia i bezradności, może powiększać świadomość, że na jednego małżonka spada cały ciężar opieki duchowej i materialnej, wychowania i odpowiedzialności za małoletnie dzieci. Krzywda powoda jest tym większa, iż z uwagi na rolę jaką zmarła spełniała w rodzinie, zarówno jako jej główna żywicielka ale również jako ta, która podejmowała decyzje i dbała o bieżące sprawy, bez jej wsparcia i obecności powód nie potrafił odnaleźć się w nowej rzeczywistości i stworzyć córce domu wskutek czego dziewczynka pozostaje pod prawną opieką ciotki, a powód zamieszkał wraz ze swoimi rodzicami. Po śmierci żony powód nie korzystał z pomocy psychiatrycznej ani psychologicznej. Po okresie żałoby pogodził się z jej odejściem i stopniowo wrócił do normalnego funkcjonowania.

Powódka A. G. (1) straciła matkę mając 8 lat. Tym samym pozbawiona została możliwości dalszego dorastania w pełnej, zgodnej rodzinie oraz troski i wsparcia matki, która dotychczas się nią opiekowała i spełniała istotną rolę w jej wychowaniu. O rozmiarze krzywdy małego dziecka doznanej wskutek śmierci matki decyduje przede wszystkim, mówiąc najogólniej, pozbawienie, niedającego się przecenić, udziału matki w życiu dziecka, jego rozwoju, dorastaniu, dojrzwaniu (wyrok SN z dnia 17 kwietnia 2015 r., sygn. akt III CSK 173/14). Relacje A. i G. G. były bardzo bliskie. Zmarła poświęcała córce dużo czasu, starała się zapewnić jej jak najlepsze warunki rozwoju. Po śmierci G. G. powódka przez długi czas była przygnębiona, bardzo płakała, nie mogła zrozumieć co się stało i pogodzić się z tym, że jej matka zginęła. Wskutek wsparcia ze strony bliskich, zwłaszcza ciotki M. M., stopniowo powróciła jednak do normalnego życia. Jej zachowanie nie uległo zmianie. A. G. (1) nie sprawuje problemów wychowawczych, nie ma problemów z nauką ani w kontaktach z rówieśnikami. Powódka nie korzystała z pomocy psychiatrycznej ani psychologicznej.

Z tych wszystkich względów Sąd ocenił, że odpowiednimi dla obojga powodów – w rozumieniu przepisu art. 446 § 4 k.c. – będą zadośćuczynienia w kwotach po 80.000 złotych. Mając jednak na względzie okoliczność, iż w toku

postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił już tytułem zadośćuczynienia O. H. kwotę 30.000 zł zaś A. G. (1) kwotę 20.000 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.000 zł, a na rzecz powódki kwotę 60.000 zł. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jako nadmiernie wygórowane.

Stosownie do treści art. 446 § 3 k.c. Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli wskutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej.

Dochodząc roszczenia z powołanego przepisu należy wykazać nie tylko, że jest się członkiem najbliższej rodziny zmarłego, ale także, że śmierć spowodowała znaczne pogorszenie sytuacji życiowej (wyrok SN z 1 lutego 2000 r., sygn. akt III CKN 572/98, LEX nr 52771). Odszkodowanie z art. 446 § 3 k.c. obejmuje szeroko rozumiane szkody majątkowe, często niewymierne, ale pozostające w związku ze znacznym pogorszeniem sytuacji życiowej. Przewidziany w tym przepisie skutek w postaci pogorszenia sytuacji życiowej musi mieć jednak wymiar majątkowy. Przy ustaleniu wysokości odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. sąd obowiązany jest wziąć pod uwagę różnicę między hipotetycznym stanem materialnym członka rodziny, gdyby zmarły nadal żył, a stanem, w jakim znalazł się on wskutek jego śmierci. W orzecnictwie przyjmuje się, iż pogorszenie sytuacji życiowej, o którym mowa w art. 446 § 3 k.c. polega nie tylko na pogorszeniu obecnej sytuacji materialnej, ale obejmuje także przyszłe szkody majątkowe polegające na utracie realnej możliwości polepszenia warunków życia w przyszłości, często nieuchwytne lub trudne do obliczenia niemniej prowadzące do znacznego pogorszenia sytuacji życiowej osoby najbliższej” (Wyrok SN z dnia 11 lipca 2012 r, II CSK 677/2011). Należy podkreślić, iż dla przyznania odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 konieczne jest „znaczne” pogorszenie sytuacji życiowej (wyrok SN z dnia 5 stycznia 1968 r., I PR 424/67, Lex nr 6263).

W skutek śmierci G. G. powodowie zostali pozbawieni możliwości czerpania korzyści z dodatkowych dochodów, które bezpośrednio poszkodowana uzyskiwała z prac dorywczych, których od 2009 roku regularnie podejmowała się w Polsce. Dochody te były jedynie okresowe, jednak osiągając wysokość ok. 600-650 dolarów miesięcznie stanowiły istotne źródło bieżącego utrzymania rodziny zwłaszcza, iż ani zmarła ani powód nie mieli stałej pracy zarobkowej w swoim miejscu zamieszkania. G. G. zajmowała się również domem, przygotowywała posiłki, sprawowała opiekę nad córką. A. G. (1) w wyniku śmierci matki utraciła ponadto szansę na uzyskanie od niej wsparcia materialnego w przyszłości, zwłaszcza w czasie kiedy będzie się usamodzielniała.

Powyższe okoliczności uzasadniają stwierdzenie, iż na skutek śmierci G. G. nastąpiło znaczne pogorszenie sytuacji życiowej powodów. Jednocześnie należy wskazać, iż również powód podejmuje prace zarobkowe za granicą i ze względu na swój wiek oraz stan zdrowia jest w stanie osiągać dochody pozwalające na utrzymanie się. Powódka pozostaje natomiast obecnie pod opieką ciotki, która zapewnia jej warunki bytowe nie gorsze od tych, jakie małoletnia miała w rodzinnym domu. A. G. (2) ma zapewnione utrzymanie, edukację, korzysta z zajęć poza lekcyjnych. Ponadto powódka wciąż ma ojca z którym utrzymuje kontakty i który również zobowiązany jest do pomocy córce. W tym stanie rzeczy należało uznać, iż dotychczas wypłacone przez pozwanego kwoty tj. 20.000 zł na rzecz O. H. i 30.000 zł na rzecz A. G. (1) są adekwatne do ustalonego w sprawie stopnia pogorszenia się ich sytuacji życiowej. Powodowie nie udowodnili aby na skutek śmierci G. G. w ich sytuacji życiowej nastąpiło pogorszenie przemawiające za przyznaniem odszkodowania w dalszych kwotach wobec czego powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Należne powodom odsetki Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 k.c. Przepis ten stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, jeżeli nie spełnia tego świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne, a gdy termin nie jest oznaczony, jeżeli nie spełnia go niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela (art. 476 k.c.). Roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym stają się wymagalne dopiero po wezwaniu dłużnika do spełnienia świadczenia (tak SN w wyroku z dnia 9 marca 1973 r., I CR 55/73, niepubl.). W przedmiotowej sprawie za wezwanie do zapłaty należy uznać zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi, co miało miejsce w dniu 8 sierpnia 2012 r. Zgodnie zaś z art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zakład ubezpieczeń obowiązany jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia

otrzymania zawiadomienia o zaistnieniu szkody. Termin ten bezskutecznie upłynął dnia 7 września 2012 r. a zatem od dnia następnego wierzycielom należą się odsetki za opóźnienie.

Odsetki za czas opóźnienia zasądzone na podstawie art. 481 k.c., jeżeli ich stopa nie była oznaczona (§2) , mają wysokość ustawową. Od dnia 1 stycznia 2016 roku ustawodawca zróżnicował stopę odsetek ustawowych za opóźnienie i odsetek ustawowych kapitałowych. Niezależnie jednak od tej zmiany, odsetki, o których mowa w art. 481 k.c, były i są odsetkami za czas opóźnienia o stopie zmiennej określanej przez ustawodawcę. Dlatego też wystraszające jest wskazanie, że odsetki zasądzone wyrokiem na rzecz strony powodowej od pozwanej to odsetki za opóźnienie, których wysokość za poszczególne okresy wynika wprost z przepisów tak w okresie przed jak i po 1 stycznia 2016 roku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. rozdzielając je stosownie do wyniku postępowania, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik.

Roszczenie O. H. uwzględnione zostało w 50%.

Koszty powoda to 5.000 zł opłata, 3.617 zł koszty zastępstwa procesowego i 548,41 zł wykorzystana zaliczka na wydatki związane z koniecznością dokonania tłumaczeń. Koszty strony pozwanej to 3.600 zł z tytułu zastępstwa procesowego. Łącznie koszty poniesione przez strony to kwota 12.765,41 zł, które winni ponieść w częściach równych, to jest po 6.382,70 zł. Ponieważ strona pozwana poniosła jedynie 3.600 zł , różnicę , to jest 2.785,70 zł zasądzona na rzecz powoda.

Z kolei małoletnia powódka wygrała proces w 60%.

Koszty powódki to: 5.000 zł opłata od pozwu i 3.617 zł z tytułu zastępstwa procesowego. Koszty strony pozwanej to 3.600 zł z tytułu zastępstwa procesowego. Łącznie koszty poniesione przez strony to 12,217 zł, z czego (...) S.A. winno ponieść 7.330,20 zł, a poniosła jak dotąd 3.600 zł. Różnica, to jest kwota 3.730,20 zł należna jest małoletniej powódce.

O zwrocie zaliczki niewykorzystanej Sąd orzekł na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.